



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 21 lipca 2016 r.

Poz. 4777

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.255.2016.16 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 20 lipca 2016 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446)

orzekam

nieważność Uchwały Nr XV/138/2016 Rady Miejskiej w Osiecznej z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej i rekreacyjnej z niezbędnymi usługami towarzyszącymi we wsi Świerczyna, Gmina Osieczna - **ze względu na istotne naruszenie prawa.**

Uzasadnienie

Uchwała Rady Miejskiej w Osiecznej Nr XV/138/2016 została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446) oraz art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.).

Uchwałą doręczono organowi nadzoru w dniu 30 czerwca 2016 r.

Dokonując oceny legalności przedłożonej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Na sesji w dniu 21 czerwca 2016 r. Rada Miejska w Osiecznej podjęła Uchwałę Nr XV/138/2016 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej i rekreacyjnej z niezbędnymi usługami towarzyszącymi we wsi Świerczyna, Gmina Osieczna.

Przepis art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Po dokonaniu analizy postanowień uchwały wraz z dokumentacją prac planistycznych pod względem ich zgodności z prawem organ nadzoru stwierdza, że oceniana uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego.

W § 6 ust. 6 pkt 1 lit. c uchwały Rady Miejskiej w Osiecznej Nr XV/138/2016, na terenie oznaczonym symbolem MU – zabudowy mieszkaniowo (jednorodzinnej) – usługowej – Rada uchwaliła, że „nie dopuszcza się lokalizacji zabudowy przy granicy działki”.

Organ nadzoru chciałby podkreślić, że zależności wynikające z sytuowania budynków względem granic z sąsiednimi działkami budowlanymi określone zostały w przepisach § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1422), a w szczególności w § 12 ust. 3 tego rozporządzenia, który reguluje zasady odległości budynków od granicy z sąsiednią działką budowlaną w zabudowie jednorodzinnej.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podustawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa.

Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Prezentowane stanowisko znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych; podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdzając w wyroku z dnia 15 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Po 620/13, że „Ustawodawca nie przyznał bowiem organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wśród których, wg § 4 ust. 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587), winno określić się układ komunikacyjny i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, jak też warunki ich powiązań z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych.

Mając powyższe na uwadze, organ nadzoru stwierdza, że w ocenianym planie dla terenu zabudowy mieszkaniowo - usługowej oznaczonej symbolami MU, w § 6 ust. 8 pkt 1 Rada określiła normatyw miejsc parkingowych w stosunku do „każdej wydzielonej działki”, a nie ilości mieszkań.

Ponadto organ nadzoru kwestionuje ustalenia § 3 pkt 10, § 6 ust. 1 pkt 5 ppkt 2 oraz § 10 uchwały ze względu na określenie przez Radę w tych ustaleniach - elementów zasad i warunków sytuowania wolnostojących urządzeń reklamowych, obiektów małej architektury i sztyldów.

W tym miejscu organ nadzoru chciałby zwrócić uwagę, iż w dniu 11 września 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. z 2015 r., poz. 774). Zgodnie z art. 12 ust. 3 ww. ustawy „do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”. W związku z faktem, że uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia ocenianego planu Rada Miejska w Osiecznej podjęła w dniu 22 października 2015 r. - zastosowanie do niego znajdują przepisy ustawy w brzmieniu znowelizowanym wymienioną ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r.

Na mocy przepisów art. 7 pkt 3 lit. b powoływanej wyżej ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. uchylono art. 15 ust. 3 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w planie miejscowym określać można było w zależności od potrzeb „zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”. Jednocześnie, przepisem art. 7 pkt 5 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r., po art. 37 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dodano art. 37a ust. 1, zgodnie z którym „Rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane”. W dalszych przepisach art. 37a – 37e znowelizowanej ustawy, zawarto szczegółowe wytyczne w odniesieniu do możliwości ustalania przez organy gminy zasad i warunków sytuowania ww. obiektów oraz trybu postępowania w tym zakresie.

Reasumując, nowelizacja ustawy w zakresie, o którym mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu spowodowała przeniesienie właściwości do określania zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic i

urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na niezależną od niego uchwałę regulującą wyłącznie ww. zagadnienia, którą rada gminy może podjąć na mocy przepisów art. 37a – 37e ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Dodać też należy, że w świetle art. 37a ust. 4 znowelizowanej ustawy, uchwała, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest aktem prawa miejscowego. W planach miejscowych, dla których uchwała o przystąpieniu do ich sporządzenia podjęta została po wejściu w życie ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r., brak jest ustawowego upoważnienia do określania zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, względem których zastosowanie mają wyłącznie przepisy art. 37a – 37e ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ponadto organ nadzoru wskazuje na zamieszczenie przez Radę w § 6 ust. 6 pkt 5 uchwały niezrozumiałych zapisów dotyczących dopuszczenia na obszarze planu możliwości lokalizacji „obiektów mieszkalnych i niemieszkalnych nie związanych trwale z gruntem”.

W obowiązujących przepisach prawa nie zdefiniowano ww. rodzajów obiektów, w związku z tym interpretacja wskazanego przepisu uchwały może prowadzić do licznych rozbieżności interpretacyjnych w ich odczycie zarówno przez adresatów planu jaki i przez organy administracji architektoniczno-budowlanej.

Z kolei zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem.

Zakres uzasadnienia przedstawianego wraz z uchwałą w sprawie planu miejscowego powinien przedstawiać informacje dotyczące w szczególności:

- sposobu realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 2-4,
- zgodności z wynikami analizy, o której mowa w art. 32 ust. 1, wraz z datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust. 2,
- wpływu na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Odnosząc się do powyższego, organ nadzoru stwierdza, że uzasadnienie przesłane wraz z uchwałą nie zawiera wszystkich wymaganych treści, o których mowa w art. 15 ust. 1 ww. ustawy.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Zbigniew Hoffmann